

Déjà-vu - fornemmelsen af at have oplevet noget før - hentyder her både til at jeg lader guitaren kredse omkring idéer fra mine tidligere soloverker for guitar og til formforløbet med citater og allusioner frem og tilbage i værket. Når jeg bruger ordet Samspil, er det fordi der ikke er lagt særlig meget op til den store koncertante dualisme mellem solist og orkester; guitaren ^{bruges} fungerer ind imellem som obligat-instrument mere for at kolerere eller illuminere strygerklangen men den spiller sig også fri af orkestrat i klart solistiske udfoldelser. Alt dette for at løse det, der her var min opgave: at integrere amatørmusikere med en professionel solist. Værket er skrevet til et strygerensemble af amatører, hvis positive indstilling (og velvillige gåpåmod) jeg af erfaring vidste at jeg turde forlade mig på. Og da lederen er en af mine nærmeste venner og mest indforståede interpreter, gav det mig altså sammen med ^{pi} mig selv at forspøge mig med orkester - dog denne gang uden den ekstremt differentierede strygerbehandling (som jeg brugte i MARIN. Når det alligevel ofte lyder komp-
plekst, kan det være fordi 1. partene skiller sig ud fra ^{tutti-klangen} en tutti-klang) eller fordi sologuitaren siksker sig på tværs igennem en ellers forholdsvis besindig rytmisk fremdrift - komplementar rytmisk drevet til "kontrar-rytmik".

Værket blev uropført i foråret 1983 af Karl Petersen og det ovennævnte ensemble.

[Axel Pomp - forklaring: déjà-vu/samspil for guitar og strygere, op 99 (komp. 1982-83)]